

LA CARA DEL MES

“Nosaltres mateixes ens hem de valorar i admirar més”

PERE M. GILART
ALBALAT DE CINCA

Poc s'imaginava Irina Pop, jugadora de l'Associació Lleidatana d'Handbol, que una fotografia on se la veia alletant el seu fill Theo a la mitja part d'un partit correria per les xarxes com ho va fer. “El que per a mi surt de la normalitat és que tan sols després de cinc setmanes del part tornés a entrenar-me i al cap de dos mesos competís al màxim nivell”, assegura. Explica que el seu cas pot servir per il·lustrar la maternitat i l'esport, però també el de l'Emma, una companya d'equip en la mateixa situació, o el de tantes altres esportistes lleidatanes amb les quals ha parlat darrerament.

Irina Pop té 29 anys i des de ben petita que juga a handbol: “Ataques, defenses, assisteixes: pots fer de tot. És un esport molt bonic i dinàmic”. Va començar a jugar-hi a Romania, on va arribar a formar part de les categories inferiors de la selecció nacional i d'on va marxar quan era una adolescent amb la seva mare buscant una vida millor: “Amb 13 anys, un moment crucial, em vaig quedar sense pare, i al cap de poc vaig trencar amb la família

i les amistats per venir a Espanya”. Un cop aquí va seguir lluint les qualitats que tenia per a aquest esport al pavelló Onze de Setembre de Lleida, on es desplaçava des d'Albalat de Cinca, a la Franja d'Aragó. Durant la seva carrera esportiva més d'un entrenador la va advertir del seu potencial per arribar lluny en aquest esport, però ha prioritzat altres vessants de la seva vida: “Sempre he sigut molt familiar, em vaig enamorar i soc molt feliç”. Potser si es tractés d'un altre país europeu no li hauria calgut escollir en-

tre família i esport d'elit. Com ara a Romania, on assegura que “si et quedés embarassada se't renova automàticament el contracte”.

Un fet totalment contrari a la “clàusula antiembaràs” que constava al seu primer contracte professional en un equip de Gijón, on va jugar una temporada, per la qual li haguessin rescindit el contracte en cas de quedar-se emba-

rassada: “Els vaig advertir del meu malestar per allò, però em van dir que tots els contractes eren iguals”.

Com a feminista que es defineix li dol molt “que companyes de la selecció espanyola admirin tant els jugadors del Barça i no es valorin tant a si mateixes”. Afirmar que el canvi per valorar aquest esport ha de començar de les dones esportistes: “Nosaltres mateixes ens hem de valorar i admirar més”. Amb aquesta actitud afronta el seu dia a dia, tant l'esportiu, d'entrenaments amb l'equip, com el laboral, en la seva feina d'arquitecta tècnica en una constructora del poble.

La situació actual de l'Associació, tant a nivell esportiu com econòmic, és ben diferent de l'època d'or en la qual el club es va erigir com un clàssic de l'handbol femení estatal. Tot i això, manté una ferma aposta decidida per la base i les jugadores de casa. “Fa dos anys vam fer una molt bona temporada i aquest any esperem no patir tant com la campanya passada”, explica. És un equip que sempre ho dona tot, independentment que els resultats acompanyin o no, i que es troba sense patrocinador principal just al moment d'iniciar la temporada a Divisió d'Honor Plata, la segona categoria estatal.

01. Irina Pop celebrant una victòria del seu equip. ASSOCIACIÓ LLEIDATANA D'HANDBOL
02. La foto de la jugadora de l'Associació alletant el seu fill que s'ha fet viral a les xarxes. DONA BALÀFIA ASSOCIACIÓ

